

Uniunea Europeană

**scurtă istorie a integrării
și prezentare actuală**

De ce Uniunea Europeană?

- **Ideea unificării europene** – o temă perenă, văzută ca soluție la rivalitățile europene
 - **Immanuel Kant** (1795) – a promovat ideii federative europene pentru asigurarea păcii
 - **Victor Hugo** (1849) – a propus ideea creării Statelor Unite ale Europei pe principii federative, cu Franța ca principal inițiator și cu capitala la Paris
 - **Aristide Briand** – plan federativ (1929) cu instituții comune supranaționale
 - **Nicolae Titulescu** – susținător al integrării europene și al prezenței Europei cu o singură voce în Liga Națiunilor
 - **Winston Churchill** (1946) – discurs la Zürich: „Trebuie să clădim Statele Unite ale Europei(...) Primul pas în reconstituirea familiei europene trebuie să fie un parteneriat între Franța și Germania”. Fără Marea Britanie însă, ale cărei interese în Commonwealth o diferențiau de statele europene continentale
- Integrarea economiei europene a fost necesară pentru a face față reconstrucției și competiției mondiale
- Statele europene au un set de valori comune, dar prezintă și un bagaj cultural eterogen reflectat inclusiv în motto-ul Uniunii Europene „Unitate în diversitate”

Primii pași

- Construcția efectivă a proiectului european începe odată cu sfârșitul războiului mondial și căderea Cortinei de Fier
- Planul Marshall (lansat la 5.06.1945) acordă resurse valutare importante statelor europene pentru a la recâștiga ca principali parteneri comerciali
- România și celelalte state est-europene obligate de URSS să refuze ajutorul american
- Primele organizații: Organizația Europeană pentru Cooperare Economică, aprilie 1948 (OECE) pentru gestionarea planului Marshall, actualul OECD; Consiliul Europei (aprilie 1949), NATO (aprilie 1949, ambele înființate prin Tratatul de la Washington)
- Consiliul Europei era menit să devină organizația principală pentru cooperare și integrare europeană; bazat însă pe principii strict interguvernamentale cu o adunare parlamentară
- În Europa, existau două curente principale: federalist – realizarea unui stat federal european, unionist – o Uniune între state membre suverane; adepții curentului federalist nemulțumiți de Consiliul Europei, doresc instituții mai puternice, care să poată lua decizii prin majoritate voturilor și nu prin unanimitate

Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (Tratatul de la Paris, 1951)

- Prima organizație prin care se promovează integrarea europeană într-un domeniu de importanță esențială pentru industria de război. Totodată, modalitate pentru Franța de a avea control asupra utilizării resurselor germane din bazinul Ruhr
- Agreată pe baza Declarației Schumann, 9 mai 1950 „*Europa nu se poate construi dintr-o dată, ci prin pași succesivi*”. 9 mai devine Ziua Europei
- Părinții fondatori ai Uniunii Europene: Jean Monnet (artizanul declarației Schumann), Robert Schumann, ministrul de externe francez, Konrad Adenauer, cancelar al Germaniei Federale, Paul Henri Spaak, prim-ministru belgian, Alcide de Gasperi, prim-ministru italian.
- State fondatoare (6): Franța, Germania, Belgia, Olanda, Luxembourg (statele Benelux aveau o uniune tarifară încă din 1944), Italia. CECO are 4 limbi oficiale (franceză, germană, italiană, olandeză)
- Tratatul CECO – certificatul de naștere a Comunităților Europene

Ce a fost CECO?

- Punerea în comun a resurselor de cărbune și oțel, gestionarea prețurilor printr-o Înaltă Autoritate (primul președinte Jean Monnet)
- Instituții supranaționale puternice
- O Înaltă Autoritate, cu importante puteri decizionale, ai cărei membrii trebuiau să fie independenți de interesele statelor membre
- O Adunare Parlamentară (primul președinte Schumann)
- Un Consiliu al Statelor Membre
- În aceste instituții își găsesc originea instituțiile UE de astăzi
- Acordul CECO a expirat în 2002, fiind limitat pentru 50 de ani

Comunitatea Economică Europeană și Tratatul Euratom

- Concluzia conferinței de la Messina (1955): integrarea în domeniul economic și al comercial necesară pentru dezvoltarea statelor europene
- Se încheie Tratatul de la Roma (martie 2007) între aceleași state membre ale CECO. Acesta cuprinde de fapt două acorduri – privind Comunitatea Economică Europeană și EURATOM – Comunitatea energiei nucleare. Încheiate pe termen nedefinit, fiecare dispune de un aparat instituțional propriu pe modelul CECO, dar cu o Comisie lipsită de puterile Înaltei Autorități
- CEE propune un program de eliminare a taxelor vamale între statele membre și de armonizare treptată a politicilor economice; piața comună ca obiectiv prin cele patru libertăți fundamentale: libertatea de mișcare a bunurilor, a serviciilor, a capitalurilor și a persoanelor
- Primul președinte al CEE devine Walter Hallstein

Succese ale CEE

- Realizarea programului de eliminare a taxelor vamale cu 18 luni înainte de termenul stabilit
- Eliminarea tuturor barierelor tarifare între statele membre și crearea unui tarif comercial comun în ceea ce privește schimburile cu state non-membre
- Dublarea comerțului între statele membre
- Creștere economică neașteptată (Germania este numită Wirtschaftswunder – minunea economică)
- Succesul CEE determină statele non-membre care nu se află sub influența sovietică să creeze EFTA (Acordul European de Liber Schimb), la inițiativa Marii Britanii (mai 1960)
- Diferențele dintre cele două blocuri sunt însă considerabile, CEE înregistrează succese mult mai mari
- La doar câțiva ani de la crearea EFTA, statele membre își anunță intenția de a aplica pentru aderarea la CEE, EURATOM, CECO

Evoluții în primii ani

- Dezvoltarea Politicii Agricole Comune (impotanța pentru francezi a agriculturii, pentru germani liberul schimb cu produse industriale)
- Criza scaunului liber (1965-1966) – Franța nu mai trimite nici un reprezentant în Consiliu, din cauza refuzului generalului de Gaulle de a trece la votul prin majoritate calificată în privința PAC
- Compromisul de la Luxembourg – atunci când interesele vitale ale unui stat membru pot fi afectate, votul prin majoritate poate fi înlocuit prin unanimitate
- Refuzul Franței în privința aderării Marii Britanii; generalul de Gaulle consideră problematic statutul Marii Britanii în cadrul Commonwealthului (tot o asociere de liber schimb)
- Tratatul de unificare 1965 – o singură arhitectură instituțională pentru cele 3 comunități, inițial fuseseră create instituții pentru fiecare dintre cele 3 tratate (CECO, CEE, EURATOM)

Prima extindere

- Marea Britanie, Danemarca și Irlanda (1973)
- Pentru extindere este nevoie de acordul tuturor statelor membre (Art 49 Tratat)
- Marea Britanie a primit acordul favorabil al noului președinte francez Georges Pompidou
- Tratatul de aderare este semnat (1972) și de Norvegia, dar în urma unui referendum național aderarea este respinsă de populație
- Încheierea unui acord de liber schimb cu statele din AELS care nu au aderat la CEE
- Crearea Consiliului European – întâlnire regulată a șefilor de state și de guvern (în prezent, de 4 ori pe an, de 2 ori la Bruxelles și de 2 ori în capitala statului care deține președinția)
- Consiliul adoptă imnul Comunităților Europene (a patra mișcare din simfonia a 9-a a lui Beethoven)

Politicile Comunităților Europene în anii '70

- Crearea „șarpelui monetar european” – statele membre decid să își limiteze fluctuațiile monedelor față de celelalte monede europene și față de dolar; își propun crearea unei Uniuni Economice și Monetare până în 1980 (planul Werner)
- Sistemul Monetar European este instituit în 1979, cu ECU ca monedă de cont europeană, calculată pe baza unui coș monetar european
- În urma aderării Irlandei în 1973, se discută oportunitatea creării unei politici de dezvoltare regională. Aceasta ia ființă în 1975, când se constituie Fondul European de Dezvoltare Regională
- Discuții în privința contribuției disproporționat de mare a Marii Britanii; un acord în privința celebrului rabat britanic este atins în 1984 la summitul de la Fontainebleu (afirmația lui Margaret Thatcher „*I want my money back*”)

1979, primele alegeri directe ale PE

- În 1979, Parlamentul European a fost ales direct prin sufragiu universal
- Până atunci, delegați din parlamentele naționale
- Participarea (63%) de atunci a scăzut continuu; în 2004, s-au înregistrat cote de participare între 90% în Belgia și 17% în Slovacia
- Parlamentul European își derivă numele din practica curentă, inițial încă se numea adunare parlamentară. Delegații au început să folosească ei înșiși numele de Parlament European, nume consacrat oficial abia în Tratatul Unic European (1986)
- În același timp, Parlamentul devine parte a autorității bugetare (co-decide în privința bugetului Uniunii Europene)
- În 1982 Parlamentul refuză să acorde descărcarea pentru bugetul CEE, iar în 1985, Parlamentul respinge bugetul propus de Comisie
- Funcția bugetară a Parlamentului European este de departe cea mai importantă și care îi conferă acestuia putere față de celelalte instituții europene

Extinderile anilor 80

- Grecia (1981)
- Spania, Portugalia (1986)
- State foste dictaturi miliare, probleme în privința respectării drepturilor omului, vieții democratice, dar și mari probleme economice
- Structură economică în mare parte agrară
- Franța a încercat întârzierea aderării și a impus un acces treptat al acestor state la subvențiile din cadrul Politicii Agricole Comune, din cauza concurenței la care se aștepta

Actul Unic European (1986, Luxemburg)

- Prima revizuire a tratatelor constitutive (CECO, CEE, Euratom)
- Programul realizării pieței comune; peste 300 de măsuri propuse
- Stabilirea unei date pentru încheierea implementării acestora (31 decembrie 1992)
- Introducerea procedurii de cooperare între Parlament și Consiliu; până atunci, Parlamentul avea doar un rol consultativ

Evoluții ale anilor '90

- Căderea zidului Berlinului; Comunitățile Europene acceptă includerea Germaniei de Est în cadrul lor, odată cu reunificarea Germaniei.
- Interesul Germaniei pentru unificare este contrabalansat de interesul celorlalte state membre pentru o monedă unică europeană, pentru a se elibera de dependența față de marca germană.
- Germania primește sprijin pentru unificare, Franța primește acordul pentru trecerea efectivă la Uniunea Monetară și Economică
- Se înființează Spațiul Economic European (1992), care include statele din CEE și AELS. Acest lucru consfințește participarea la integrarea economică europeană, fără a lua însă parte la procesul decizional al Comunităților

Tratatul de la Maastricht

Uniunea Europeană (februarie 1992)

- O nouă arhitectură bazată pe 3 piloni, Comunitățile Europene adoptă numele de Uniunea Europeană. Cei 3 piloni sunt: comunitar cu proceduri și instituții supranaționale, pilonul Politicii Externe și de Securitate Comune și pilonul Justiției și Afacerilor Interne – ambele cu proceduri interguvernamentale
- Introducerea în 3 faze a Uniunii Monetare și Economice
- Crearea procedurii de co-decizie, care crește considerabil puterea Parlamentului
- Crearea Comitetului Regiunilor cu reprezentanți ai autorităților locale și regionale din statele membre (în prezent 344 membri, România reprezentată de 15)
- Danemarca respinge prin referendum noul Tratat, după concesiile în privința participării la Uniunea Monetară și Economică, un nou referendum aprobă Tratatul de la Maastricht

Criteriile pentru aderare

(Criteriile de la Copenhaga, 1993)

- În urma căderii Cortinei de Fier, Uniunea Europeană este asaltată de fostele state comuniste care solicită acorduri de asociere; Tratatul prevedea doar faptul că *„orice stat european poate aplica pentru a deveni membru al Comunității ”*
- Pentru a oferi o perspectivă clară asupra condițiilor necesare pentru aderare, Uniunea Europeană stabilește următoarele criterii:
 - **Politic:** instituții stabile ce garantează democrația, statul de drept, drepturile omului, respectarea și protecția minorităților
 - **Economic:** o economie de piață funcțională și capacitatea de a face față presiunilor concurențiale și forțelor pieței din cadrul Uniunii
 - **Instituțional comunitar:** capacitatea de a prelua obligațiile de membru, inclusiv sprijinirea obiectivelor Uniunii. Trebuie să aibă o administrație publică capabilă să aplice și să administreze în practică legislația UE
- Totodată, pe lângă aceste criterii formale, aderarea unui stat depinde și de voința politică de lărgire a Uniunii. Criteriul adoptării întregului acquis comunitar datează de la prima extindere, ca expresie a dorinței Franței ca Marea Britanie să accepte toate actele legislative și politicile stabilite de comunități înainte de extindere
- Statele din centrul și estul Europei primesc o perspectivă clară pentru aderare

1995 - O nouă extindere

- Austria, Finlanda, Suedia devin state membre la 1 ianuarie 1995
- Norvegia respinge din nou prin referendum aderarea la Uniunea Europeană, în principal îngrijorări privind politica de pescuit a Uniunii Europene care restricționează cantitatea de pește ce se poate pescui în apele teritoriale europene
- Aderarea Austriei și Finlandei nu a fost posibilă înainte, de teama unor posibile repercusiuni din partea URSS; aceste state au un statut special de neutralitate, iar aderarea la comunitatea europeană ar fi fost văzută de URSS ca și contrară intereselor sale

Tratatul de la Amsterdam (1997)

- Tratatul care face cele mai multe schimbări în domeniul justiției și afacerilor interne
- Integrarea legislației Schengen în Tratatul Uniunii Europene (libera circulație a persoanelor pe teritoriul UE)
- În prezent, 13 state membre, noile state membre în afara Bulgariei și României vor aplica Schengen începând cu 2008; Marea Britanie și Irlanda nu participă la acest sistem
- Introducerea politicii comune a vizelor și a azilului
- Introducerea posibilității ca drepturile politice ale unui stat membru să fie suspendate, în cazul încălcării flagrante a obligațiilor din Tratat (aplicată în 1999 împotriva Austriei, ca urmare a alegerii ultra-naționalistului Jörg Haider)
- Majoritatea calificată extinsă la numeroase politici comune, co-decizia devine regula principală

Agenda 2000 și sfârșitul anilor '90

- Comisia a prezentat la finele anului 2007 pachetul de măsuri necesare pentru a pregăti Uniunea Europeană pentru extinderea în Europa Centrală și de Est
- Noua Perspectivă Financiară Multianuală 2000-2006 cuprinde fondurile de pre-aderare, structurale și de coeziune necesare acomodării noilor state membre
- La 1 ianuarie 1999, Euro devine monedă de cont; la 1 ianuarie 2002, 12 state membre introduc Euro în locul monedelor lor naționale
- Consiliul European de la Helsinki (decembrie 1999) recomandă începerea negocierilor de aderare cu România, Slovacia, Letonia, Bulgaria. Dintre aceste state și cele invitate la negocieri cu un an înainte, doar România și Bulgaria nu sunt invitate să adere în 2004
- 15.03.1999 Comisia Europeană demisionează în bloc, din cauza suspiciunilor de corupție și nepotism ce au fost prezentate în presă împotriva unui membru al Comisiei Santer; Tratatul nu prevedea posibilitatea demisiei unui singur comisar, ci întreg executivul a trebuit să demisioneze

Tratatul de la Nisa (2000)

- Reforme instituționale:
 - Extinderea majorității calificate în 31 de noi arii politice
 - Acord asupra limitării numărului de comisari la 1 pentru fiecare stat membru (înainte 5 state aveau câte 2 comisari)
 - Lărgirea numărului de europarlamentari la 732, pentru a se adapta la extinderea prevăzută pentru 2004
 - Stablirea numărului de voturi în Consiliu pentru fiecare stat membru
- Proclamarea Cartei Fundamentale a Drepturilor Omului; aceasta a fost preluată de Tratatul Constituțional, dar state ca Polonia și Marea Britanie se împotrivesc intrării în vigoare a Cartei (prima pe motive ce privesc dreptul la avort și drepturile homosexualilor, iar cea de-a doua un nivel mai ridicat al protecției sociale)
- Crearea unei Forțe Rapide de Intervenție, formată din militari ai tuturor statelor membre
- Tratatul respins la referendumul din Irlanda, intră în vigoare abia la 1 februarie 2007, după ce un nou referendum are un rezultat favorabil

Extinderea spre est a Uniunii Europene (2004)

- Tratatul de aderare al celor 10 noi state membre (statele baltice, statele din centrul și estul Europei, precum și Malta și Cipru) a fost semnat la Atena în aprilie 2003
- La 1 mai 2004, cele 10 state devin membre ale Uniunii Europene; populația UE crește cu 75 milioane
- În iunie 2004 au loc alegeri pentru Parlamentul European; se înregistrează cel mai redus procent al participării (44,6%), iar noile state membre contribuie decisiv la scorul scăzut
- Pentru prima oară se pune în practică principiul corelării alegerilor din Parlament cu orientarea politică a noii Comisii Europene; astfel, Partidul Popular European câștigă alegerile, iar președintele Comisiei Europene este numit Jose Manuel Barroso (fost prim-ministru de centru dreapta)
- Comisia nu este confirmată în funcție de către Parlament până când nu sunt îndepărtați unii candidați considerați nepotriviti (italianul Rocco Butiglione adusese insulte femeilor și minorităților sexuale)

Tratatul Constituțional European

- Redactat de o Convenție Europeană la care au participat europarlamentari, miniștri, parlamentari naționali din statele membre, dar și observatori din statele candidat, proiectul constituțional a fost adoptat la 21 iunie, 2003 de către președintele convenției Valery Giscard d'Estaing (fost președinte al Franței)
- Redactarea Tratatului Constituțional a fost o premieră în istoria integrării europene, întrucât nu a folosit metoda clasică a conferinței interguvernamentale, ci a optat pentru o participare cât mai largă
- La 29 octombrie 2004, șefii de stat și de guvern semnează Tratatul Constituțional; majoritatea statelor membre și a candidaților supun Tratatul ratificării de către Parlament. Unele state țin referendumuri pe această temă; Tratatul este respins în Franța la 30 mai 2005 și la o săptămână distanță în Olanda.
- Respingerea Tratatului Constituțional împinge Uniunea Europeană într-o criză de identitate. Prevederile Tratatului sunt reluate în timpul președinției germane a UE (ianuarie-iunie 2007) și un mandat este negociat pentru un nou text de tratat în cadrul summitului de la Berlin din 20-21 iunie 2007

Aderarea României și Bulgariei

- Tratatul de aderare este semnat la 25 aprilie 2005 în abația Neumünster din Luxembourg
- România și Bulgaria devin state membre la 1 ianuarie 2007
- Parlamentul European este lărgit la 785 de locuri, iar prin Tratatul de Aderare este stabilit numărul de locuri pentru fiecare stat membru începând cu 2009
- Populația Uniunii Europene a crescut cu 30 de milioane și a ajuns la 495 de milioane de oameni
- Uniunea Europeană este „mai mult decât o confederație de state, mai puțin decât un stat federal” (Barroso)

Instituțiile Uniunii Europene

- Uniunea Europeană este o construcție nouă, care nu intră în nici o categorie juridică tradițională (o entitate *sui generis*)
- Se fondează pe un sistem politic original, în continuă evoluție de peste cincizeci de ani
- Tratatul (legislația primară a UE) sunt la baza actelor juridice ale Uniunii (acte secundare) obligatorii (regulamente, directive, decizii) sau facultative (recomandări și opinii).
- Actele normative ale UE sunt rezultatul deciziilor luate de triunghiul instituțional format din: Consiliu (reprezintă guvernele naționale), Parlamentul European (reprezintă cetățenii) și Comisia Europeană (instituție independentă, reprezintă interesul colectiv al europenilor)

Consiliul Uniunii Europene

- Alături de Parlament, principala instituție decizională a Uniunii
- A nu se confunda cu Consiliul Europei (drepturile omului, cooperare de securitate) și Consiliul European (reuniunea șefilor de stat și de guvern)
- Consiliul are putere legislativă, pe care o împarte cu Parlamentul European, prin procedura de codecizie
- Consiliul și Parlamentul formează împreună autoritatea bugetară a UE; Consiliul are ultimul cuvânt în privința cheltuielilor numite obligatorii (cum este agricultura), iar Parlamentul în privința celor neobligatorii (ex. Fonduri structurale și de coeziune)
- Consiliul reunește câte un ministru din fiecare stat membru, în funcție de domeniu (ex. Consiliul Miniștrilor de Finanțe, Consiliul Miniștrilor Agriculturii, etc.)
- Președinția Consiliului este deținută prin rotație de câte un stat membru pe o perioadă de 6 luni. În prezent, Portugalia deține președinția UE, fiind urmată în 2008 de Slovenia și Franța

Consiliul Uniunii Europene

mecanismul decizional

- Deciziile Consiliului sunt adoptate cu majoritate simplă (50 plus 1), majoritate calificată (255 de voturi din 345, majoritatea statelor membre și cel puțin 62% din populație) sau unanimitate, în funcție de domeniul abordat. Vezi mai jos împărțirea voturilor din Consiliu pe state membre

Germania, Franța, Italia, Regatul Unit	29
Spania, Polonia	27
România	14
Olanda	13
Belgia, Cehia, Grecia, Ungaria, Portugalia	12
Austria, Bulgaria, Suedia	10
Danemarca, Irlanda, Lituania, Slovacia, Finlanda	7
Estonia, Cipru, Letonia, Luxembourg, Slovenia	4
Malta	3
Total	345

- În domenii esențiale, precum modificarea tratatelor, lansarea unei noi politici comune sau aderarea unui nou stat, Consiliul decide în unanimitate. În celelalte cazuri, se folosește majoritatea calificată, conform regulilor descrise mai sus

Consiliul European

- Nu este o instituție conform tratatelor în vigoare (deși tratatul constituțional opera această modificare și acorda Consiliului European statutul de instituție oficială)
- Consiliul European este reuniunea șefilor de stat și de guvern din Statele Membre; această reuniune are loc în fiecare an de 4 ori (2 ori în Bruxelles și alte două în capitala statului care deține președinția). La reuniuni participă și președintele Comisiei Europene ca membru de drept
- Consiliul European este inițiatorul principalelor politici ale Uniunii și arbitru în problemele dificile pe care Consiliul UE nu le poate rezolva
- Consiliul European abordează și probleme de actualitate internațională în cadrul Politicii Externe și de Securitate Comune

Parlamentul European

- Parlamentul European este ales prin sufragiu universal și reprezintă cetățenii europeni. Începând din 1979, membrii săi sunt aleși direct pentru un mandat de 5 ani
- Putere legislativă a Uniunii Europene pe 3 niveluri:
 - Prin procedura de codecizie, Parlamentul participă în mod egal la legiferarea în domenii importante, cum ar fi: libera circulație a lucrătorilor, piața internă, educația, cercetarea, mediul, rețelele transeuropene, sănătatea, cultura, protecția consumatorului
 - Prin procedura de aviz conform sunt supuse ratificării de către Parlament acordurile internaționale și extinderea Uniunii Europene
 - Prin procedura de cooperare, Parlamentul amendează propunerile legislative din sfera politicii economice și monetare
 - Prin procedura de consultare, Parlamentul amendează propunerile legislative referitoare la agricultură
- Puterea bugetară a Uniunii; Parlamentul împarte împreună cu Consiliul responsabilitatea de adoptare a bugetului Uniunii. Parlamentul își folosește prerogativele bugetare pentru a-și impune punctele de vedere asupra tuturor politicilor europene
- Puterea controlului democratic al Uniunii – poate demite Comisia prin adoptarea unei moțiuni de cenzură

Parlamentul European

alocarea numărului de locuri pe țări

- În prezent, 785 locuri, din 2009 -750
- România are în prezent 35 de locuri, din 2009 va avea doar 33, conform concluziilor raportului Severin-Lamassoure

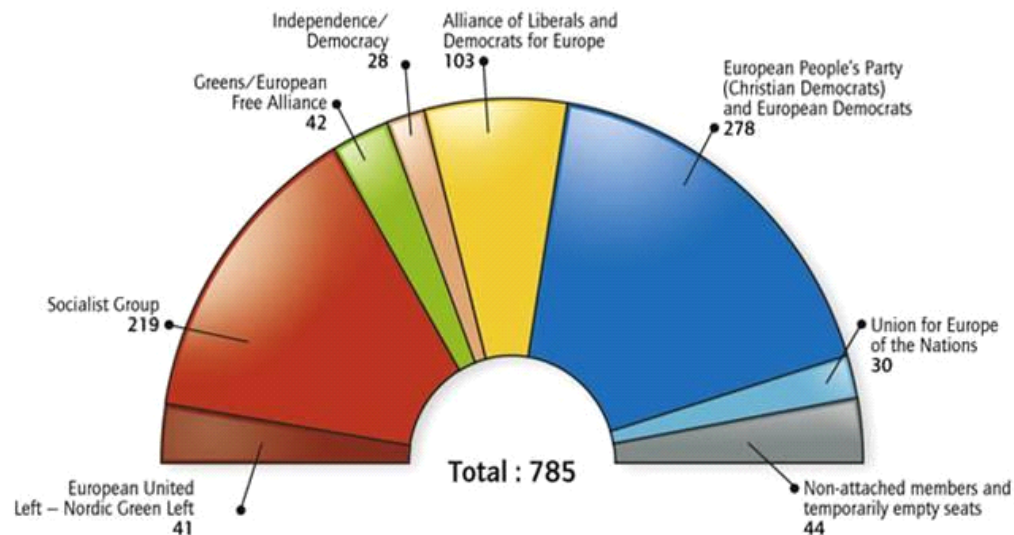
Apportionment			
Member state	Seats	Member state	Seats
 Germany	99	 Austria	18
 France	78	 Bulgaria	18
 Italy	78	 Finland	14
 United Kingdom ¹	78	 Denmark	14
 Spain	54	 Slovakia	14
 Poland	54	 Ireland	13
 Romania	35	 Lithuania	13
 Netherlands	27	 Latvia	9
 Belgium	24	 Slovenia	7
 Czech Republic	24	 Cyprus	6
 Greece	24	 Estonia	6
 Hungary	24	 Luxembourg	6
 Portugal	24	 Malta	5
 Sweden	19	Total:	785

Parlamentul European

grupurile politice

- Partidul Popular European este cel mai numeros (278 membri)
- PPE-DE deține Președinția Parlamentului prin Hans-Gert Pöttering
- În cadrul grupului, ocup poziția de vice-președinte al Grupului de Lucru C și sunt raportor pe domeniul educațional, în special în privința burselor academice europene și pentru promovarea sportului în educație

The political groups in the European Parliament

Parlamentul European

program al reuniunilor

- Sesiunile plenare se țin la Strasbourg; la Bruxelles se țin sesiunile suplimentare numite mini-sesiuni.
- Cele 20 de comisii parlamentare care pregătesc sesiunile plenare, precum și grupurile politice se reunesc la Bruxelles
- Secretariatul General al Parlamentului are sediul la Luxembourg
- Sunt unul dintre membrii campaniei pentru un singur sediu al Parlamentului European, pentru stoparea cheltuirii inutile a banilor contribuabililor pentru menținerea în funcțiune a 3 sedii

Comisia Europeană

- Al treilea element al triunghiului decizional care administrează și conduce Uniunea Europeană
- Comisia este independentă de statele membre în exercitarea atribuțiilor sale. Ea reprezintă interesul comun european și nu trebuie să primească instrucțiuni de la niciun guvern național.
- Comisia este „gardianul Tratatelor” – veghează la aplicarea regulamentelor și directivelor adaptate de Parlament și Consiliu și poate recurge la Curtea Europeană de Justiție, în cazul neaplicării dreptului comunitar de către statele membre
- Comisia Europeană are monopolul inițiativei legislative – deciziile Parlamentului și Consiliului sunt luate pe texte propuse de Comisie
- Membrii Comisiei Europene sunt numiți pe o perioadă de 5 ani, de comun acord cu statele membre și cu aprobarea Parlamentului European
- Din 2004, Comisia este formată din câte un Comisar din fiecare stat membru. Munca lor este asistată de o administrație formată din 36 directorate generale (cca 25.000 angajați, comparabil cu administrația unui oraș mare european), cu sediul la Bruxelles și Luxembourg

Alte instituții

Curtea Europeană de Justiție

- rolul ei este de a asigura respectarea legislației europene, interpretarea și aplicarea corectă a tratatelor
- formată din câte un judecător din fiecare stat membru, asistați de opt avocați generali
- numiți de comun acord cu guvernele statelor membre pe o perioadă de 6 ani; sediul la Luxembourg

Curtea de Conturi

- rolul său este verificarea încasării tuturor veniturilor, precum și a legalității utilizării fondurilor europene și buna gestionare a bugetului Uniunii Europene
- compusă din câte un membru din fiecare stat al Uniunii, numiți de comun acord cu guvernele statelor membre, perioada mandatului fiind de 6 ani
- sediul la Luxembourg

Organe consultative

Comitetul Economic și Social European

- Consiliul și Comisia consultă Comitetul Economic și Social European în luarea unor decizii în anumite domenii politice
- acesta este alcătuit din reprezentanți ai diferitelor grupuri de interes economic și social, ai societății civile
- numiți de Consiliu la propunerea guvernului statelor membre pe o perioadă de 4 ani

Comitetul Regiunilor

- consultat de Consiliu și Comisie în problemele relevante privind regiunile respective, dar poate emite avize și din proprie inițiativă
- creat prin tratatul privind Uniunea Europeană (Maastricht) și este format din reprezentanți ai colectivităților locale și regionale
- reprezentanții în Comitetul Regiunilor sunt numiți de Consiliu la propunerea statelor membre pentru un mandat de 4 ani (România are 15 reprezentanți)